

c. ř. s., a že by při změně v osobě soudce došlo přes doslov § 496 odstavec druhý c. ř. s. k pokračování v plném rozsahu sporu, nelze z onoho přesného ustanovení vyvoditi.

Čís. 13761.

Osmihodinná pracovní doba (zákon ze dne 19. prosince 1918, čís. 91 sb. z. a n.).

Kdo nebyl placen podle své pracovní doby a za svou práci, nýbrž za obstarání výkonů provedených v určitém časovém období, takže jde ve skutečnosti o smlouvu o dílo, nemůže z ustanovení zákona čís. 91/1918 sb. z. a n. vyvozovati pro sebe nárok na další zvláštní odměnu za to, že při tom pracoval déle, než osm hodin denně.

(Rozh. ze dne 14. září 1934, Rv II 1/33.)

Žalobce vytápěl za 400 Kč týdně cihelnu žalovaného. Žaloba o zaplacení mzdy za práci přes čas byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud posuzoval smlouvu stran jako smlouvu o dílo, ač prý šlo o smlouvu služební. Ze zjištění nižších soudů však vyplývá, že žalobci nebyl vyměřen plat podle hodin, jež bude jeho práce vyžadovati, nýbrž že byl se žalobcem ujednáán úhrnkový plat 400 Kč týdně za obstarání celé práce spojené s vytápěním cihelny, tedy za všechny výkony provedené při vytápění cihelny po dobu toho kterého týdne, při čemž nemusil žalobce tyto výkony prováděti sám, neboť mu bylo ponecháno na vůli, jakým způsobem si vytápění cihelny obstará a koho si k tomu vezme. Nebyl-li žalobce placen podle své pracovní doby a za svou práci, nýbrž za obstarání výkonů provedených v určitém časovém období, jde ve skutečnosti o smlouvu o dílo (viz rozh. čís. 10.402 sb. n. s.) a žalobce proto nemůže z ustanovení zákona čís. 91/1918 sb. z. a n. vyvozovati pro sebe nárok na další zvláštní odměnu za to, že při vytápění cihelny pracoval déle, než osm hodin denně.

Čís. 13762.

Proti usnesení exekučního (rekursního) soudu v otázce, zda částka, již složil poddlužník podle § 307 ex. ř. na soudě, není předmětem exekuce a má býti vrácena poddlužníku, má i poddlužník právo k rekursu, bylo-li rozhodnuto ve smyslu mu nepříznivém.

Nesouhlasí-li vymáhající věřitel s vydáním částky, již poddlužník složil podle § 307 ex. ř. na soudě, nelze ji poddlužníku vydati.

Podřídil-li se poddlužník usnesení o povolení exekuce, nemůže již

v řízení o rozvrhu částky bezpodmínečně na soudě složené uplatňovati nárok na její vrácení z důvodu, že dodatečně došel k přesvědčení, že složil částku tu u soudu neprávem.

(Rozh. ze dne 15. září 1934, R I 766/34.)

Poddlužníku byla dána záповěď, by neplatil dlužníku zabavenou pohledávku, jež byla přikázána vymáhajícímu věřiteli i k vybrání. Poddlužník nepodal proti záповědi rekurs, nýbrž složil zabavenou částku na soudě. Exekuční soud vydal usnesení, že nečiní složenou částku předmětem rozvrhového řízení, nýbrž že ji vrátí poddlužníku, až usnesení nabude právní moci, maje za to, že složená částka není v souvislosti se zabavenou pohledávkou. K rekursu vymáhajícího věřitele zrušil rekursní soud napadené usnesení a uložil prvému soudu, by znovu rozhodl, nehledě k důvodům zrušeného usnesení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu poddlužníka.

Důvody:

Především bylo zkoumati otázku, zda stěžovatel jest oprávněn k dovolacímu rekursu. Stěžovateli jako poddlužníku byla usnesením z 24. října 1933 dána záповěď, by neplatil povinné straně zabavenou pohledávku, která byla přikázána vymáhající straně k vybrání. Poddlužník nepodal proti záповědi rekurs, nýbrž naopak složil, odvolává se na ono usnesení, k exekučnímu soudu částku 714 Kč »podle předpisů občanského zákona«, čímž patrně míní § 1425 obč. zák., z důvodu, že povinným jest Jan P., kdežto úratová pohledávka byla přikázána Janu a Alžbětě P-ovým rukou společnou a nerozdílnou. Podle stavu věci a protože složil onu částku u exekučního soudu, odvolává se na usnesení o povolení exekuce, měl patrně na mysli i předpis § 307 ex. ř. § 294 čtvrtý odstavec ex. ř. dává poddlužníku jen právo odporovati rekurssem platební záповědi, t. j. usnesení exekuci povolujícímu, čímž jest vyloučeno, by si stěžoval proti usnesením dalším. Avšak tohoto předpisu nelze použiti v souzeném případě. První soud nařídil rok k rozvrhu složené sumy, předvolal k němu i poddlužníka, který se dostavil a učinil návrh, by složená suma byla mu vrácena z důvodů jím přednesených, zejména, že složená suma není předmětem exekuce. Návrhu tomu odporovala vymáhající strana, načež první soud rozhodl, že složená částka není předmětem rozvrhu a že se poddlužníku vrátí. K rekursu vymáhající strany rozhodl rekursní soud ve smyslu poddlužníku nepříznivém, takže jde o otázku vrácení složené částky stěžovateli a tento má zájem na tom, aby usnesení rekursního soudu bylo přezkoumáno a nelze mu upřít právo k dovolacímu rekursu (srov. na př. rozh. čís. 6886 sb. n. s.). Rekurs není nepřipustný ani podle § 527 druhý odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř., poněvadž rekursní soud slovně sice »zrušil« usnesení prvního soudu, ale ve skutečnosti je změnil, vysloviv, že má býti rozhodnuto o tom, »komu má býti zabavený obnos vydán« bez ohledu na důvod prvním soudem uvedený, čímž vyloučil vrácení složiteli.

Ale ve věci samé rekurs odůvodněn není. Složení k soudu jest reální nabídka věřiteli (srov. rozh. čís. 4807 sb. n. s.). Nesouhlasí-li ten, pro koho byla částka složena, s jejím vydáním, nelze ji složiteli vydati. Vše, co uplatňuje stěžovatel v dovolacím rekursu, mohl uplatniti v rekursu proti usnesení povolujícímu exekuci. Podřídil-li se tomuto usnesení, nemůže již v řízení o rozvrhu částky bezpodmínečně k soudu složené uplatňovati nárok na její vrácení z toho důvodu, že dodatečně došel k přesvědčení, že složil sumu tu k soudu neprávem. Svůj nárok by mohl uplatniti jen sporem.

Čís. 13763.

Všeobecné veřejné nemocnice v Čechách jsou samostatnými právníckými osobami.

Pro nárok na náhradu škody osoby třetí proti činovníkům obce pro jednání, která předsevzali ve věcech úředních, nebo proto, že nekonali povinnosti jim přikázané, jest pořad práva přípustný, nemá-li čin úřední osoby povahu správního nálezu, nýbrž odvozuje-li se nárok z okolnosti, která jen souvisí s obstaráváním veřejných funkcí, nebo odvozuje-li se nárok z nějakého opomenutí v tomto oboru.

Zprávy obecního úřadu ve smyslu § 255 odst. (4) zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n., nejsou nálezy správními v uvedeném smyslu.

(Rozh. ze dne 15. září 1934, R I 828/34.)

Všeobecná veřejná nemocnice v J. v Čechách domáhala se na bývalém starostovi obce L. náhrady škody, kterou prý jí žalovaný způsobil vědomým potvrzením nesprávných údajů. Námitce nepřipustnosti pořadu práva soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. Důvody: Při rozhodování o přípustnosti pořadu práva jest míti na zřeteli, zda-li, podle žalobcova přednesu jest žalobní nárok vyvozován z poměru veřejnoprávního, či soukromoprávního, a jest se omeziti na řešení otázky, jaké povahy jest nárok, který žalobce uplatňuje (srov. rozh. nejv. soudu sb. čís. 8049, 9045, 9956, 10817, 11258). V souzeném případě domáhá se žalující na žalovaném podle obsahu žaloby náhrady škody, způsobené jí žalovaným jednáním proti zákonu a dobrým mravům tím, že vědomě potvrdil nesprávné údaje a listivým předstíráním uvedl žalobkyni v omyl, jímž utrpěla škodu v zažalované výši. Opírá tedy žalobce žalobní nárok zřejmě o ustanovení § 1295 a násl. obč. zák. Žaloba nečelí proti žalovanému jako reprezentantu obce nebo proti obci, ani nejde o zodpovědnost z jeho starostenského úřadu, nýbrž směřuje proti žalovanému osobně z důvodu, že úmyslně a vědomě způsobil žalující straně svým bezprávným jednáním majetkovou škodu. Jde tedy o nárok soukromoprávní, který jest posuzovati podle §§ 1295 a násl. obč. zák., vyvozovaný z práva soukromého, o němž jest rozhodovati podle § 1 j. n. řádným soudům.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.